

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: A.K.**, státní příslušnost Ruská federace, *zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem s adresou pro doručování Opletalova 25, Praha 1*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 12. 2013, čj. MV-91613-5/SO/sen-2013,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobou podanou k poštovní přepravě dne 7. 1. 2014 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 6. 12. 2013, čj. MV-91613-5/SO/sen-2013, a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

Žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě s platností od 28. 3. 2011 do 28. 3.

2013. Dne 13. 3. 2013 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o pobytu cizinců*“ nebo „*zákon č. 326/1999 Sb.*“). Dne 30. 5. 2013 pod čj. OAM-13887-27/DP-2013 rozhodlo Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, tak, že platnost povolení k dlouhodobému pobytu se podle ust. § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3, na § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců neprodlužuje, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání. Rozhodnutím ze dne 6. 12. 2013, čj. MV-91613-5/SO/sen-2013, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále též jen „*Komise*“) odvolání žalobce zamítla a odvoláním napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, potvrdila.

II. Žaloba

1. Žalobce namítá, že výroková část prvoinstančního rozhodnutí není dostatečně určitá, což ve svém důsledku způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, které toto pochybení neodstranilo. Odkazuje se na § 68 odst. 2 správního řádu. Ve výrokové části rozhodnutí orgánu prvního stupně zcela chybí definice jednání, respektive pochybení, které je žalobci vytýkáno a na jehož základě byla jeho žádost zamítnuta. V § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb. je obsaženo hned několik možností, pro které je možné neprodloužit povolení k pobytu, a správní orgán ve svém rozhodnutí nijak nespecifikoval, na základě které této podmínky nebylo povolení prodlouženo. Účastník řízení tedy neví, čeho se dopustil, přičemž konkretizace v odůvodnění rozhodnutí toto pochybení nezahazuje.

2. Žalobce dále poukazuje na to, že žádost o prodloužení platnosti povolení k pobytu byla zamítnuta proto, že správní orgány spatřují ve skutečnosti, že žalobce nepobývá celou dobu povoleného pobytu na území České republiky, závažnou překážku jeho dalšího pobytu. Žalobce je přesvědčen, že pouze skutečnost, že se zdržuje na území České republiky pouze po omezenou dobu a nikoliv po celou dobu, po niž má povolen pobyt, nemůže být důvodem pro neprodloužení jeho pobytového oprávnění. Stejně tak nesouhlasí s výkladem, který se týká nutnosti pobývat na území republiky „alespoň převážnou dobu pobytového oprávnění“. Správní orgán tuto dobu používá tak, že je vztažena čistě k matematickému vyjádření, a v podstatě ji používá jako synonymum pro termín „nadpoloviční“. Plnění účelu pobytu nelze spojovat s pobytem po určitou dobu. Žalobce je schopen svou firmu řídit, aniž by musel být po celou dobu přítomen na území republiky, avšak nemůže tak činit, aniž by měl povolen dlouhodobý pobyt a mohl reagovat na nepředvídatelné situace a být v tomto ohledu schopen operativně řešit nenadálé situace. Mimo to je zjevné, že správní orgány vycházejí při stanovení rozhodné doby z tzv. přechodových razítek, které však nelze brát za směrodatná, neboť ne všechny pohyby žalobce, stejně jako jiných osob, jsou do cestovního dokladu zaznamenávány, a tudíž není jednoznačně doložitelné, jak dlouhou dobu se žalobce zdržoval na území republiky čistě na základě údajů získaných z cestovního dokladu. Žalobce má povolen pobyt za účelem podnikání, což znamená, že primárním kritériem by mělo být, zda se na území skutečně věnuje podnikání, respektive vede svou společnost, která plní svůj účel, a nikoliv, aby trávil veškerý svůj čas na území republiky. Ačkoliv žádost o povolení k pobytu podává ten, kdo chce pobývat na území déle než 6 měsíců, tak to neznamená, že je povinen pobývat na území dobu, která převyšuje tuto dobu. Vyvozování jiných závěrů je v rozporu

nejen se zákonem, ale rovněž ústavním pořádkem (čl. 14 Listiny základních práv a svobod). Náhled správního orgánu, který perzekuuje žalobce za to, že pouze využíval svého práva svobodného pohybu, je jednoznačně protiústavní, neboť, jak je zjevné z Listiny, není zájmem České republiky nutit cizince k pobytu na území. Žalobce se na území České republiky nedopouští žádných deliktů, neporušuje zákony, nýbrž úspěšně podniká.

3. Žalobce je dále toho názoru, že žalovaný správní orgán se řádně nevypořádal s námitkami uvedenými v odvolání: v podstatě je nijak neřeší, pouze je odmítá jako nedůvodné, aniž by zdůvodnil svůj závěr (rozpor s § 68 odst. 3 správního řádu). *Odkazuje se na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2004, čj. 5 A 48/2001-47.* Napadené rozhodnutí tam uvedené požadavky absolutně nesplňuje, když odůvodnění rozhodnutí je pouze kusé a schematické, aniž by byla vystižena podstata věci a hodnověrně vyvráceny odvolací námitky žalobce. Navíc je nutno ve vztahu k přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí konstatovat, že toto zcela postrádá základní atribut správních rozhodnutí, tedy že výroková část rozhodnutí má oporu v odůvodnění, které blíže rozvádí ve výroku vyslovené řešení otázky a pro toto poskytuje zdůvodnění.

4. Žalobce je dále toho názoru, že výroková část prvoinstančního rozhodnutí je poněkud zmatená, kdy je zde uvedeno hned několik důvodů pro neprodloužení povolení, přičemž účastník si má pravděpodobně vybrat, proč mu je pobyt rušen. Ve výroku je uvedeno jak ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona, tak ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona. Je zjevné, že rozhodnutí obsahuje dva důvody pro zrušení povolení k pobytu, přičemž žádný z nich není řádně odůvodněn. Co je však podstatné, je skutečnost, že rozhodnutí je v tomto ohledu nejednoznačné a neurčité. Žalobci není jednoznačně vyloženo, jaký je vlastně zákonný důvod pro neprodloužení jeho povolení. Správní orgán pak nemůže postupovat tak, že v rozhodnutí vysloví hned několik důvodů, aby si účastník řízení vybíral, který je ten, pro který o povolení přišel. Přitom správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí v podstatě neodůvodňuje legálně ani jeden z těchto důvodů. Rozhodnutí správních orgánů je v tomto ohledu nutno označit za nepřezkoumatelné, neboť výrok správních orgánů není jednoznačný a rovněž není podpořen přesným a konkrétním odůvodněním, které by podporovalo výrok rozhodnutí.

5. Žalobce je rovněž přesvědčen, že správní orgány posoudily zcela nezákonně otázku přiměřenosti daného rozhodnutí ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce (§ 174a zákona č. 326/1999 Sb.). Správní orgán se vůbec nezabývá otázkou, jak může být účastníku řízení zasaženo do soukromého a rodinného života, což je zjevné ze skutečnosti, že výslovně konstatuje, že na území České republiky mají povolen pobyt prakticky všichni rodinní příslušníci žalobce, a i přes to bylo správními orgány vysloveno, že v případě, že žalobci nebude prodloužen pobyt, nebude to mít negativní vliv na jeho soukromý a rodinný život. Tyto skutečnosti si však logicky odporují, a pokud správní orgán svůj závěr nijak nezdůvodní, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Mimo to správní orgán zcela pominul soukromý život žalobce, který samozřejmě není v celku vázán na jeho rodinu. Žalovaný správní orgán, který tuto otázku neposuzoval vůbec a pouze konstatoval přiměřenost rozhodnutí, ačkoliv žalobce uplatnil v odvolání zcela konkrétní a věcné námitky, se žalovaný nijak nevypořádal, postupoval v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, když své rozhodnutí nedostatečně odůvodnil.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

1. K tvrzené nepřezkoumatelnosti výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně Komise uvádí, že správní orgán je povinen v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu uvést ve výrokové části rozhodnutí mimo jiné řešení otázky, která je předmětem řízení. Byla-li tudíž předmětem správního řízení žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě a správní orgán I. stupně ve výrokové části svého rozhodnutí uvedl, že „*platnost povolení k dlouhodobému pobytu se [podle příslušných zákonných ustanovení] neprodluhuje, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území*“, poté správní orgán I. stupně na rozdíl od tvrzení žalobce dostal požadavku na obsahovou stránku výrokové části rozhodnutí týkající se uvedení řešení otázky, která je předmětem správního řízení podle § 68 odst. 2 správního řádu.

2. Ke sporadickému pobytu žalobce na území České republiky a neplnění účelu pobytu Komise odkazuje na stranu 4 a 5 napadeného rozhodnutí a pouze doplňuje, že žalobcem namítané ústavní právo svobody pohybu, zaručené článkem 14 Listiny základních práv a svobod, je nutné vykládat v souladu se smyslem a účelem zákona č. 326/1999 Sb., který upravuje postup suverénního státu, České republiky, v případě udělování pobytových oprávnění vůči cizincům, kteří nemají jinak právo na území České republiky pobývat. Pokud tudíž cizinec disponuje jistým pobytovým oprávněním, disponuje jím za účelem plnění zákonem aprobovaného účelu pobytu na území České republiky (kumulativně) a nikoliv ve svém domovském státě či jeho prostřednictvím.

3. K tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí Komise uvádí, že žalobce toliko nepřezkoumatelnost konstatuje, odkazuje na ustálenou judikaturu definující tento pojem, aniž by konkrétně uvedl, s jakou námitkou se Komise v napadeném rozhodnutí údajně nedostatečně vypořádala.

4. K výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně Komise konstatuje, že neobsahuje dva důvody vydání negativního rozhodnutí, nýbrž důvod jediný, a to podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., navazující a konkretizující § 37 odst. 2 písm. b). Jde-li o uvedenou návaznost, Komise plně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, čj. 9 As 80/2011-69.

5. K tvrzené absenci posouzení dopadů do soukromého a rodinného života žalobce Komise odkázala na stranu 5 a 6 napadeného rozhodnutí, kde se s otázkou přiměřenosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně dostatečně vypořádala a tuto přezkoumala v souladu s požadavky § 174a zákona č. 326/1999 Sb.

IV. Jednání

Při jednání před soudem dne 23. 5. 2014 zástupce žalobce setrval na svrchu rekapitulované argumentaci.

V. Vlastní argumentace soudu

V.1 Neurčitost výrokové části prvoinstančního rozhodnutí

Podle § 68 odst. 2 věty první správního řádu se ve výrokové části [rozhodnutí] uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1.

Ve výrokové části rozhodnutí ze dne 30. 5. 2013, čj. OAM-13887-27/DP-2013, se uvádí, že Ministerstvo vnitra České republiky, odbor azylové a migrační politiky, ... rozhodl ve věci žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání - účast v právnické osobě dle ust. § 44a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., kterou podal pan K.A., ..., takto: Platnost povolení k dlouhodobému pobytu se podle ust. § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3, na § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb. neprodlužuje, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

K tomu soud konstatuje, že otázkou, která byla předmětem správního řízení, v daném případě bylo, zda žalobci prodloužit či neprodloužit dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Jak byla tato otázka správním orgánem vyřešena, je z předmětného rozhodnutí jednoznačně patrné. Že „jiná závažná překážka pobytu“ není specifikována již ve výrokové části, ale až v odůvodnění rozhodnutí, není podle názoru soudu v rozporu s žádným zákonným ustanovením.

Žalobní bod namítající neurčitost výrokové části prvoinstančního rozhodnutí nebyl tedy shledán důvodným.

V.2 Jiná závažná překážka pobytu

Ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum Ministerstvo vnitra cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Žalobci bylo na území České republiky povoleno od 28. 3. 2011 do 28. 3. 2013 pobývat za účelem podnikání – účast v právnické osobě.

Jinou závažnou překážku pobytu spatřují správní orgány v tom, že žalobce neplnil po převážnou dobu pobytu na území ČR účel, pro který mu bylo uděleno pobytové oprávnění. Žalobce má naproti tomu za to, že primárním kritériem by mělo být, zda se cizinec na území ČR skutečně věnuje podnikání, respektive vede svou společnost, která plní svůj účel.

Ohledně účelu podnikání došla soudní praxe k několika stěžejním závěrům: „*Plněním účelu, pro který bylo vízum uděleno, je ve smyslu § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, nutno v případě, že vízum bylo uděleno za účelem podnikání, rozumět faktické vykonávání podnikatelské činnosti; nestačí mít pouhé oprávnění podnikat (např. mít živnostenské oprávnění), není-li podnikatelská činnost fakticky vykonávána.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011-81) a „*Neplnění účelu předchozího pobytu (faktické nevykonávání podnikatelské činnosti) po převážnou část doby, na kterou bylo cizinci uděleno vízum k pobytu za účelem podnikání, je*

závažnou překážkou pobytu cizince na území, která je podle § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky, ve spojení s § 46 odst. 1 téhož zákona důvodem pro nevydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky.“ (rozsudek ze dne 26. 6. 2013, čj. 9 A 66/2010-50, publikovaný pod č. 2951/2014 Sb. NSS).

Z toho zdejšímu soudu plyne, že v případě podnikání je relevantní jak pobyt na území České republiky, tak faktické vykonávání podnikatelské činnosti. Při posuzování jednotlivých případů je pak třeba přihlížet k tomu, že jsou – velmi zhruba řečeno – podnikání, která bývají vázána na určité místo, a podnikání, při nichž se zpravidla cestuje (i do zahraničí).

Soud tedy obecně souhlasí s tím, že jediným kritériem by tu neměl být počet dní pobytu k počtu dní povolených, v daném případě však nebylo možno dospět k tomu, že by zde cizinec naplnil materiální stránku podnikatelské činnosti.

Jako podklady pro vydání rozhodnutí byly při rozhodování správních orgánů použity výpověď žadatele a řada listin. Na otázku ohledně právnické osoby, v níž v rámci svého povoleného pobytu v ČR působí, žalobce dne 3. 5. 2013 odpověděl, že jde o firmu NAVLJA s.r.o., která sídlí na stejné adrese, na které mají zajištěno ubytování. Základní kapitál momentálně nezná, každý z členů má podíl 25 %, Jednatel se stal v květnu 2009. Dalšími jednatelem jsou Ing. M.M., žalobcova manželka a dcera Y. a syn K. Pan M. má ve firmě na starosti účetnictví a většinu práce, neboť žalobce a jeho manželka a dospělé děti jsou většinu času mimo území ČR. Na otázku týkající se konkrétní činnosti firmy NAVLJA s.r.o. žalobce uvedl, že v současné době firma pronajímá byt na adrese ..., v minulém roce jeho manželka ve jménu firmy nakoupila látku v ČR, z níž byly v Rusku vyrobeny košile, a od té doby, co se stal jednatelem, firma pronajímá byt na adrese.... Na otázku ohledně konkrétních hospodářských výsledků firmy NAVLJA s.r.o. za roky 2011 a 2012 žalobce odpověděl, že firma byla za uvedené období v zisku. Z výpisu z obchodního rejstříku je patrné, že jednatelem společnosti NAVLJA s.r.o. jsou Ing. M. M., žalobce, jeho manželka a jejich dospělé děti Y. a K. Z účetní závěrky k 31. 12. 2011 vyplývá, že v roce 2011 společnost NAVLJA s.r.o. měla pronajatou část domu v Karlových Varech, kterou dále pronajímala, vynaložila na čtyři členy řídicích orgánů osobní náklady v celkové výši 795.990,- Kč a hospodařila s výsledkem – 1.186.000,- Kč. Z účetní závěrky k 31. 12. 2012 vyplývá, že v roce 2012 společnost NAVLJA s.r.o. měla pronajatou část domu v Karlových Varech, kterou dále pronajímala, vynaložila na čtyři členy řídicích orgánů osobní náklady v celkové výši 235.950,- Kč a hospodařila s výsledkem – 204.000,- Kč. Z žádného z podkladů pro vydání rozhodnutí není zřejmé, jak se měl žalobce na podnikatelských aktivitách společnosti konkrétně podílet. Lze tak uzavřít, že žalobce ve správním řízení neprokázal, že by na území ČR vykonával takovou faktickou podnikatelskou činnost, která by vyžadovala jeho dlouhodobý pobyt na našem území.

K řečenému možno dodat, že údaje o délce pobytu žalobce na našem území v době od 28. 3. 2011 do 28. 3. 2013, zjištěné správním orgánem z jeho cestovního dokladu, byly žalobcem potvrzeny v rámci jeho výpovědi (viz protokol sepsaný pracovníkem Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, dne 3. 5. 2013 pod čj. OAM-13887-23/DP-2013).

Shromážděné podklady tudíž nesvědčí pro tvrzení, že žalobce nemůže řídit svou firmu, aniž by měl povolen dlouhodobý pobyt na našem území a mohl reagovat na nepředvídatelné situace a být v tomto ohledu schopen operativně řešit nenadálé situace.

Pro úplnost soud dodává, že stran žalobcovy argumentace článkem 14 Listiny základních práv a svobod se ztotožňuje se stanoviskem žalovaného správního orgánu a v tomto rozsahu na jeho vyjádření k podané žalobě odkazuje.

Z těchto důvodů nemohl být žalobní bod brojící proti závěru správních orgánů o neplnění účelu předchozího pobytu shledán důvodným.

V.3 Námitky uvedené v odvolání

Žalobní bod namítající nevypořádání se odvolacího správního orgánu s námitkami uvedenými v odvolání je naprosto nekonkrétní. Soud, který napadené rozhodnutí přezkoumává v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), nemá v tomto ohledu na co reagovat. Lze zde odkázat i na lapidární, leč výstižné vyjádření žalovaného správního orgánu k tomuto žalobnímu bodu.

V.4 Nejednoznačnost důvodu neprodloužení platnosti povolení k pobytu

V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se praví: „Na základě zjištěných skutečností dospěl správní orgán k závěru, že jste přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza dle § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., neboť tím, že jste pobýval na území ČR po dobu pouhých 136 dnů, bylo toto zjištěno jako jiná závažná překážka pobytu cizince na území dle § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona č. 326/1999 Sb., která brání prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu tak, jak je uvedeno ve výroku.“ (viz rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 30. 5. 2013 pod čj. OAM-13887-27/DP-2013, s. 3, odst. 2).

V žalobě se v odstavci 3 na straně 5 tvrdí, že z odůvodnění prvoinstančního stejně jako napadeného rozhodnutí je zjevné, že žádost o prodloužení platnosti povolení k pobytu žalobce byla zamítnuta proto, že správní orgán prvního stupně spatřuje ve skutečnosti, že účastník řízení nepobývá celou dobu povoleného pobytu na území ČR, závažnou překážku jeho dalšího pobytu, kdežto v odstavci 2 na straně 6 se namítá, že žalobci není jednoznačně vyloženo, jaký je vlastně zákonný důvod pro neprodloužení jeho povolení.

Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je podle soudu patrné, že Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, neprodloužilo žalobci dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu proto, že žalobce během svého povoleného pobytu v době od 28. 3. 2011 do 28. 3. 2013 pobýval na našem území po dobu pouhých 136 dnů, což správní orgán vyhodnotil tak, že žalobce přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza dle § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., když krátká doba pobývání v rámci celkové povolené doby byla posouzena jako jiná závažná překážka pobytu cizince na území dle § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona č. 326/1999 Sb.

Soud má za to, že o důvodu samotném lze polemizovat (viz výše), avšak postoj žalobce, že důvod neprodloužení nebyl jednoznačně vyjeven, je zde podle názoru soudu, neadekvátní. Stran právního posouzení tohoto důvodu je skutečně – jako to činí žalovaná – na místě dovolat se příslušného právního názoru Nejvyššího správního soudu: „*Nejvyšší správní soud se ve vztahu k jednotlivým kasačním námitkám předně neztotožnil s argumentací stěžovatele týkající se otázky návaznosti ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) a ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel je přesvědčen, že pokud zákon o pobytu cizinců v ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) podmiňuje zrušení platnosti víza skutečností, že cizinec přestane splňovat některou z podmínek pro udělení víza, je nutné tyto podmínky dovozovat z ustanovení § 31 a § 33 tohoto zákona a nikoli z ustanovení § 56, jak určil městský soud a správní orgány. K této námitce Nejvyšší správní soud konstatuje, že se lze ztotožnit se stěžovatelem, že ustanovení § 31 a § 33 zákona o pobytu cizinců představují pozitivní vymezení podmínek pro udělení víza. Nicméně současně je nutno dodat, že zákon o pobytu cizinců zakotvuje vedle tohoto pozitivního výčtu předpokladů pro udělení víza též vymezení negativní, které pouhé formální naplnění předpokladů pro udělení víza zákonným způsobem koriguje. Zmíněný korektiv představuje mimo jiné ustanovení § 56 citovaného zákona, na základě kterého správní orgány v rámci vedeného řízení ověřují, zda jsou splněny další předpoklady pro udělení víza, tedy zda tu neexistují důvody pro jeho případné neudělení. Naposledy zmíněné ustanovení lze tedy ve vazbě na námitku stěžovatele označit za ustanovení, které podmínky pro udělení víza vymezuje negativně.*“ (rozsudek ze dne 19. 1. 2012, čj. 9 As 80/2011-69).

S ohledem na uvedené nepokládá soud žalobní bod namítající nejednoznačnost důvodu neprodloužení platnosti povolení k pobytu za důvodný.

V.5 Zásah do soukromého a rodinného života

Ve smyslu § 174a zákona č. 326/1999 Sb. při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem.

Po podání žádosti o prodloužení platnosti povolení byl žalobce správním orgánem vyslechnut k důvodům této žádosti (viz protokol ze dne 3. 5. 2013, čj. OAM-13887-23/DP-2013).

Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, odůvodnilo své rozhodnutí ze dne 30. 5. 2013, čj. OAM-13887-27/DP-2013, mj. tím, že se zabývalo dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele z hlediska délky pobytu na území a rodinných vazeb. Dle cizineckého informačního systému (CIS), údajů v žádosti žadatele a dále jeho výpovědi má na území ČR povolen dlouhodobý pobyt jeho manželka T., adoptovaný syn V. a dále zletilý syn K. a zletilá dcera Y. Neprodloužení žadatelova dlouhodobého pobytu nemá vliv na pobyt ostatních členů jeho rodiny na území České republiky. Správní orgán se velmi důsledně zabýval otázkou přiměřenosti rozhodnutí z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života, ovšem vzhledem k tomu, že žadatel na území ČR během svého povoleného pobytu v době od 28. 3. 2011 do 28. 3. 2013 pobýval po dobu pouhých 136 dnů, není dle názoru

správního orgánu zásah do rodinného a soukromého života nepřiměřený, neboť převážnou část tohoto pobytu na území ČR nepobýval. Jak vyplývá z žadatelovy výpovědi, jeho manželka, jejich nezletilý syn a dále jejich zletilé děti pobývali na území ČR ještě po dobu kratší než on a tudíž dle názoru správního orgánu není zásah jak do jeho, tak do jejich rodinného a soukromého života nepřiměřený, jelikož převážnou část pobytu na území ČR nepobývali. Na území ČR má žadatel dle CIS povolen pobyt od května 2004, nejedná se tedy o dobu, která by s sebou nesla zpřetrhání vazeb se zemí původu, ve které je mimo jiné i pracovně a časově vytížen. Do protokolu žadatel uvedl: „V Rusku mám firmu, ve které jsem ředitelem. Tato firma se zabývá inovacemi ve strojírenství - zpracování a obrábění kovů a dále se zabývám geologickým průzkumem. Firma UPK, která se zabývá inovacemi, zaměstnává kolem 30 a firma, která se zabývá geologickým průzkumem, se jmenuje POLAR GEOLOGY, zaměstnává kolem 360 lidí, v sezoně kolem 500 lidí.“. Z výpovědi žadatele a listinného důkazu je tak zřejmé, že žadatel převážnou část doby, kdy měl v ČR povolený dlouhodobý pobyt, trávil na území domovského státu, a tudíž vztah k domovskému státu nebyl narušen. Také do protokolu uvedl, že má v Moskvě zajištěné ubytování a po zdravotní stránce se cítí v pořádku, tudíž mu dle názoru správního orgánu nic nebrání v jeho objektivním návratu na území Ruské federace. Jiné skutečnosti o tom, že vydání rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu by bylo nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nebyly zjištěny.

V odvolání proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce mj. uvedl, že ani otázka přiměřenosti napadeného rozhodnutí nebyla ze strany správního orgánu v dané věci posuzována co do svého rozsahu zákonným způsobem. Správní orgán ve svém odůvodnění sice jmenuje ust. § 174a zákona č. 326/1999 Sb., nicméně se nedostatečně vypořádává s předmětnou problematikou a odkazuje na tvrzení, že rodinní příslušníci účastníka řízení tráví na území ČR ještě méně času než účastník, aniž by např. zjistil, zdali společně strávený čas účastníka a jeho rodinných příslušníků není jediným společným časem, který spolu zmíněné osoby tráví.

Své žalobou napadené rozhodnutí ze dne 6. 12. 2013, čj. MV-91613-5/SO/sen-2013, Komise odůvodnila mj. tím, že jelikož § 174a zákona č. 326/1999 Sb. obsahuje pouze demonstrativní výčet skutečností, které je správní orgán povinen zohlednit při posuzování přiměřenosti dopadů negativního rozhodnutí do života cizince, správní orgán není povinen posuzovat veškeré uvedené skutečnosti, nýbrž pouze ty, jež jsou relevantní pro posuzovaný případ. Jde-li o posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí ze strany správního orgánu I. stupně v posuzovaném případě, Komise konstatuje, že správní orgán I. stupně tak učinil dostatečně a plně se ztotožňuje s jeho závěry. Komise za účelem právní jistoty pouze opětovně konstatuje, že jelikož odvolatel explicitně uvedl, že pobývá v Moskvě a na území České republiky se tudíž zdržuje nepravdělně, a to toliko po dobu 136 dnů v období od 28. 3. 2011 do 28. 3. 2013, a dále, že na území svého domovského státu vlastní dvě firmy, v nichž zastává funkci ředitele, napadené rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého života, který odvolatel v současné době realizuje na území svého domovského státu. Jde-li o dopady do jeho rodinného života, poté Komise předně připomíná, že tyto je nutné posuzovat ve vztahu k rodinnému zázemí na území České republiky. Pokud tedy odvolatel do protokolu o výsledku ze dne 3. 5. 2013 uvedl, že jeho rodinní příslušníci pobývají na území České republiky kratší dobu než odvolatel, přičemž jeho nezletilý syn

dochází do školy na území domovského státu, napadené rozhodnutí je rovněž zcela přiměřené ve vztahu k dopadům do rodinného života odvolatele, který může realizovat, přičemž z protokolu o výsledku ze dne 3. 5. 2013 vyplývá, že již realizuje, na území svého domovského státu.

Na základě provedené rekapitulace nemůže soud jakkoli akceptovat námitky žalobce, že správní orgán se vůbec nezabývá otázkou, jak může být účastník zasažen do soukromého a rodinného života, a že žalovaný správní orgán tuto otázku neposuzoval vůbec a pouze konstatoval přiměřenost prvoinstančního rozhodnutí. Soud ostatně nezaregistroval ani to, že by žalobce v tomto ohledu, jak tvrdí, uplatnil v odvolání zcela konkrétní a věcné námitky. Mělo-li by námitky takovéto kvality představovat tvrzení, že „společně strávený čas účastníka a jeho rodinných příslušníků není jediným společným časem, který spolu zmíněné osoby tráví“, pak jde podle názoru soudu o záležitost tak subjektivního rázu, že po správních orgánech nelze spravedlivě žádat, aby se jí bez uplatnění žadatelem, tedy z úřední povinnosti, vůbec zabývaly.

Vzhledem k uvedenému nepovažuje soud žalobní bod namítající nevyrovnání se s dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce za důvodný.

VI. Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Úspěch ve věci samé podle názoru soudu pohlcuje dílčí neúspěch v akcesorickém řízení o žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě. Žalovanému správnímu orgánu však žádné zvláštní náklady řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 23. května 2014

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková